Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

BARNAVÄNNEN

N:o 49 | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. | 27 årg.
4 Dec. | Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala. | 1910.

Herrens tillkommelse.

Lukas 12: 35—40.

Adventstiden är en härlig och fröjdefull tid. När adventsklockorna ringa i vinterskymningen och dess toner ljuda över svensk bygd, gå tankarna och minnena till Betlehem och Herrens första ankomst. Men adventstiden vill ock mana våra tankar att med längtan gå framåt till frälsarens andra tillkommelse i härlighet.

Men för att med glädje och frimodighet kunna tänka på denna stora händelse och av hjärtat längta efter den, måste vi vara Jesu sanna lärjungar. Och det äro alla, som älska frälsaren och som ha hjärtelust att tjäna honom under deras jordeliv.

Endast de som älska frälsaren kunna vänta och längta efter hans uppenbarelse. Så gör ett barn, som älskar sin moder. När hon är borta, längtar det med spänd väntan efter hennes återkomst. Jag minnes så väl, när jag själv var liten i världen, och mor var borta någon dag, huru jag längtade efter hennes hemkomst. Och när hon äntligen kom, stormade jag emot henne och drog henne ned på en stol, så att jag riktigt skulle

komma åt att smeka hennes röda kinder och svarta, vågiga hår. Och när hon då såg på mig med sina blåa ögon så ömt och så vackert som endast en mor kan se på sitt barn, kände jag mig så underbart lycklig. Men så kom räkenskapens fråga: "Har du varit snäll, medan mor varit borta?" Då gömde jag huvudet i hennes knä och svarade visst ingenting. Men om jag då fick ett gott vitsord av tjänarinnan eller av en äldre syster, då kom gotterna fram ur mors handväska. Och visst var jag glad åt att få äpplen och päron eller kandisocker, men allra mest glad var jag åt mor själv.

På samma sätt som jag längtade efter mor när jag var liten, så längtar och bidar den som älskar frälsaren efter hans tillkommelse. Det blir någonting utomordontligt att få vara med om. Ty då kommer Jesus i himmelsk härlighet, omgiven av änglar och serafer, och prydd med ärans konungakrona. Och huru vackert skall han icke då se sig omkring på alla sina trogna, men allra vackrast skall han se på de barn, som älska honom. Och visst skall han då med härliga gåvor rikligen löna sina trogna tjänare och tjänarinnor, och de skola fröjdas över lönen, men allra mest över Herren själv och över lyckan att se honom och vara honom nära.

Inte kommer han precis att fråga: "Har du varit snäll, medan jag varit borta?" Men visst hommer han att fråga, om vi i kärlek tjänat honom i hans små på jorden. Och visst blir hans tillkommelses dag en sållningens dag för dem som gått ut att möta brudgummen. Se därför till, att du äger tron och kärleken till Jesus i ditt hjärta och att du varje dag tänker på honom och lever för honom. Sök varje dag att göra så mycket du kan för din frälsare i vardagslivets små förhållanden! Tjäna dina medmänniskor i ödmjukhet och sök att glömma dig själv. Ty en människa som söker sin egen ära får inte vara med i Guds himmel, men den som älskar och förgäter sig själv, han är en av Herrens välsignade.

J. B. Gauffin.

Även där lyste julen.

"Var så god och stig in här först, herr pastor", sade den vänlige uppsyningsmannen vid cellfängelset till predikanten, som på själva julaftonen kom för att göra ett besök hos fångarna.

"Vem är det då, som sitter där?" frågade pastorn deltagande.

"Det är en gosse, nästan bara barnet". var svaret. "Och han måtte vara rysligt bedrövad, ty ända sedan i går kväll, då han fördes hit, har han gråtit nästan hela tiden. Hela natten hördes han snyfta, påstod min kamrat, som hade vakten."

Med dessa ord vred mannen omkring nyckeln i en låg dörr, och den besökande trädde in i cellen.

Det var icke särdeles ljust därinne, ty vinterdagen var full av dimma, och det trånga gallerfönstret vette ut mot en gård. Men ljuset var tillräckligt för att upptäcka den sistkomne invånaren i det dystra huset. Det var en lång, mager, blek gosse omkring femton år. Hans armar och ben voro så smala, att de tycktes tillhöra ett skelett. Han satt på sin obekväma järnsäng med hakan stödd i båda händerna och stirrade slött framför sig.

"Guds frid, min gosse! Det gör mig ont att se dig här."

Pastorns röst var hjärtlig; man hörde tydligt, att det gjorde honom sorg att träffa ett så ungt människobarn bland förbrytare.

Gossens iskalla fingrar lades för ett

ögonblick i den varma hand, som räckts honom, och som kärleksfullt slöt sig om hans. En sakta aning om den besökandes varma deltagande tycktes gå upp för honom, ty han höjde blicken, och sedan voro hans sorgsna, blåa ögon oavbrutet fästade på det vänliga anletet framför honom.

Fängelsepredikanten hade dragit fram den enda stol, som fanns i det dystra rummet, och satt sig på den mitt framför honom.

"Först och främst ville jag önska dig en välsignad julhögtid, min gosse, och sedan berättar du för mig, varför du kommit hit."

Ett svagt leende upplyste den stackars lille fångens ansikte, då han hörde nämnas julen. Men han fortfor till en början att vara tyst, och predikanten hade mycket besvär för att få honom att tala.

Äntligen smalt isen omkring den olycklige gossens hjärta, och med den ena handen fast sluten i predikantens berättade han under snyftningar följande sannfärdiga historia:

I början av oktober hade hans far varit utan arbete. Då väckte han en morgon gossen med en spark. Det var ännu icke full dager, men gossen såg vid skenet av den lilla lampan, att fadern höll en tom säck i handen.

"Stig upp och gå till Mårtenssons potatisland", sade han. "De ha nyss tagit upp sin potatis, och den står kvar i kärror därute. Fyll den här säcken och kom tillbaka hit med den. Men kvickt bara!"

"Men far, det är ju att stjäla", svarade gossen ångestfullt, medan han så hastigt som möjligt drog på sig sin trådslitna jacka.

"Stjäla?" skrattade fadern hånfullt, "vad bryr jag mig om det? Jag vill inte svälta. Men raska på nu bara!"

Gossen dröjde ännu. "Far, jag kan inte, Gud förbjuder det, och — tänk om jag skulle bli fast", sade han.

"Säg hellre, att du inte vill, din lymmel", röt den ursinnige fadern mot honom. "Ser du, här är min käpp, som du många gånger förut fått göra bekantskap med. — Jag behöver inte säga mer, utan nu går du."

Och gossen gick, darrande i alla leder.

Men så stor än hans ängslan var för det straff som hotade honom, måste han dock efter några ögonblick återvända med oförrättat ärende. Ty oaktadt den tidiga morgonstunden voro dock människor ute i arbete, varför han ej vågade utföra stölden.

Fadern stod utanför dörren med pipan i munnen, när han kom hem. När han såg gossen komma tillbaka med säcken tom, höll han på att rusa på honom för att slå honom. Han gjorde det dock icke, emedan han förstod, att det var brått med att hans befallning bleve utförd, om det skulle låta sig göra i dag. På gossens berättelse svarade han endast hotande: "Så skaffa då potatis från något annat håll, annars vet du, vad som händer!"

För andra gången gick Robert. Nu vågade han icke visa sig för fadern utan med en full säck potatis. Men varifrån skulle han taga dem? O, så förskräckligt det var att nödgas stjäla! Om han ändå hade känt någon, som han kunnat vända sig till i sin nöd, men han kände ingen.

Så strövade den olycklige gossen hit och dit i den kalla höstmorgonens gråa skymning. Han frös och var hungrig och eländig. Även han längtade efter några varma, mjöliga potatis — åh, vad det skulle smaka! Och om de sedan finge åtföljas av en kopp varmt kaffe! — — Det var något som gnagde inuti honom, och ofrivilligt tryckte han handen mot magen för att lindra smärtan.

Då kom han plötsligt att tänka på sin skolkamrat Henrik, den rike storbondens gosse. Han hade i förrgår sagt till honom: "Nu må du tro, Frits, att vi fått in all vår potatis i källaren — det blev väldigt mycket i år!"

(Forts).

Fanny och Bläsan.

Fanny var mors hjälpreda, som lagade mat och bakade rara vetebullar och läckra småbröd. Men hon mjölkade också korna, och hälsade på fars hästar i stallet. Det var en sådan där flicka, som kunde någonting och ville någonting. Därför tyckte också mor och far om sin flicka, och kor och hästar höllo av henne.

När Fanny om söndagarna åkte för att

FÖRSTA MÖTET.

höra Guds ord, så var det alltid Bläsan, som spändes för. Fanny höll alltid i tömmarna själv, även om far och mor voro med. Det hade uppstått en synnerlig vänskap mellan Fanny och Bläsan. Alltid hade flickan en godbit att sticka i munnen på hästen, när hon visste, att de skulle träffas. Gick Bläsan ute i beteshagen, kom hon alltid i galopp, när hon fick se Fanny utanför gärdesgården. Och

kom Fanny in i stallet, så skrapade Bläsan med hovarna i spiltan och gnäggade av idel glädje.

En dag under förvintern skulle Fanny åka fram till kyrkbyn för att göra några uppköp i handelsboden. Det hade varit gott före en tid, men snön hade gått av, och nu låg landsvägen täckt av glansis. Tövädret fortfor, så att det var ett synnerligen vanskligt före, isynnerhet som landsvägen var kullrig och sluttade mot de djupa dikena på ömse sidor.

Bläsan var dock väl skodd och hade skarpa broddar, och Fanny var ju så van att sköta tömmarna. Det var en riktig lusttur med släde på en halv mil. När Fanny gjort sina uppköp och återvände hem, började det redan att skymma, och där vägen var som allra mest kullrig, mötte hon en grannbonde, som satt bakpå sin släde och körde. Fanny höll åt sig, såsom man brukar, när körande mötas. Men då började släden åka ned i diket och skulle stjälpt, om ej Bläsan av sig själf hastigt ställt sig tvärs över landsvägen och dragit upp släden igen.

"Ni två tar er då alltid fram", nickade grannbonden, smackade åt sin häst och körde vidare. Men i sitt sinne tänkte han: "Det har välsignelse med sig att hålla av husdjuren och vara god emot dem!"

J. B. Gauffin.

Första mötet.

Med teckning.

Fanny hade rådgjort med mor och far, om det inte skulle vara lönande att ha några kaniner. Hon skulle sköta dem själv, om bara far ville spika samman en liten bur åt dem. De skulle köpa bara en enda till en början, så att Fanny hunne lära sig pyssla om den, innan kaninmamman födde den första kullen små ungar.

Far och mor tyckte att det var förståndigt, ty då skulle de snart och ofta få färsk kaninstek, mycket oftare än de kunde slakta kor, kalvar och grisar. Det skedde bara höst och vår och till bärgningstiden. På hösten slaktades alltid en kviga eller en ko i slutet av oktober och en eller ett par grisar i november eller i början av december. På våren slaktades en gris eller en gödkalv och så en gödkalv till bärgningstiden. Däremellan åts det salt kött och fläsk i huset.

Fanny fick köpa en kanin, när far gjort den lilla buren i ordning. Buren ställdes på en tom tunna i ett hörn av ladugården, och så släpptes kaninen in.

En dag, när Fanny höll på att ordna om sin kanin och dörren till buren stod öppen, kom Karo och hälsade på därinne. Han hade aldrig sett en kanin förr, och kaninen hade inte sett Karo. Men där på gården voro alla goda vänner, varför ock Karo var en väl dresserad hund. Han reste sig mot tunnan och tittade in på kaninen, som satte fram sitt huvud och var alls inte rädd. Det var som om de båda hade tänkt: "Låt oss nosa på varann och kyssas och vara goda vänner". Och det gjorde de.

Fanny kom nu och klappade Karo och sade: "Så skall en förståndig hund göra".

Därpå stängde hon dörren om kaninen, och Karo följde henne bort från ladugården. Men sedan talade hon om för far och mor om hundens och kaninens första möte och huru väl det avlupit.

J. B. Gauffin.

Erika.

(Forts. från föreg. n:r).

"Jag, Johan Backman, bekänner i min dödsstund, att jag, driven av den djupaste förtvivlan, rövat ifrån min döde medresande, herr Baumgarten från Hamburg, hans kläder, papper och penningar för att under hans namn försöka börja en ny levnadsbana. Men nu har en svår feber angripit mig, hjälplös och ensam ligger jag här i skogen långt borta från människors boningar och känner mitt slut nalkas. O, Gud, förbarma dig över mig och förlåt mig för Jesu skull mina svåra synder!"

Djupt gripna sågo de båda männen på varandra.

"Nu är allting klart för er, käre vän", sade hr Witte. "Men ni vet icke, vilken fara, som hotat er. Denne Mertens eller Backman var efterlyst för förfalskning och stöld, och när vi i edra kläder funno visitkortet och ett tidningsurklipp med efterlysningen, trodde vi, att ni var den sökte. Visserligen gjorde ni på intet vis intryck av att vara en förbrytare, men skenet bedrager ju så ofta. Nu står ni ju, Gud vare tack, fullkomligt fri från alla misstankar, och så snart edra krafter tillåta det, kan ni anträda er hemresa. Men nu måste ni framför allt gå till vila, ty denna dag har medfört så mycket, som varit ägnat att upprora er.

Med dessa ord lämnade herr Witte sin gäst, som alltför gärna lydde rådet att begiva sig till ro. Innan han somnade, tänkte han dock med förskräckelse på de följder, som hans förväxling med herr Mertens kunnat medföra, och han tackade av hjärtat Gud för hans underbara hjälp. Snart slöto sig dock hans ögon, och en vederkvickande sömn befriade honom från all ängslan och oro.

III

Vi återvända till Erika. Men vi möta nu icke samma sorgsna och nedstämda flicka som för några veckor sedan. Hon ser nu glad och nöjd ut, och hennes ögon lysa av mod och tillförsikt. Genom stort tålamod och mycken självövervinnelse har hon lyckats vinna sin tants hjärta, så att deras hemliv nu är präglat av frid och hemtrevnad. (Forts).

Brevväxling med de små.

Prisuppgift N:o 20.

3. 4. 1. Om vintern av den skogen smyckas,
I bland jag ock det skapa lyckas.

3. 2. 1. 5. Se här en världens härskarinna.

1. 5. 3. 4. 5. Och här en mycket ödmjuk kvinna.

1. 2. 3. 4. 5. På denna plats, du vet det gott,
Har frälsarns fötter ofta stått.

Prisuppgift N:o 21.

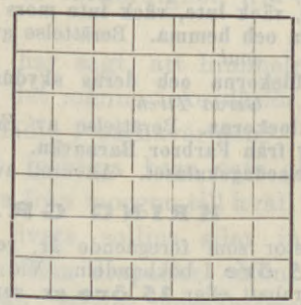

Dessa 49 tomma rutor skola fyllas 7 gånger med talen från 1 till 7 på det sättet, att vart och ett av dessa tal förekommer i de vågräta, i de lodräta och de två diagonalraderna, d. v. s. från hörn till hörn i figuren.

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 5—11 nov. 1910.

M. 5. Sef. 3:14—20. Glädje i Guds rike.

T. 6. v. 14. Herren uppmanar oss att vara glada.
O. 7. v. 15. Han har tagit bort anledning till sorg.
T. 8. v. 16–17 Herren fröjdas över de sina.
F. 9. v. 18. Han samlar de elända till sitt rike.
L. 10. v. 19. Han straffar sitt folks fiender.
S. 11. v. 20. Jublet över Herrens godhet.

Söndagsskoltext för den 11 Dec.

3 Sönd. i Advent.

Glädje i Guds rike.

Sef. 3: 14–18.

Minnesvers: Ps. 118: 24. Detta är den dag, som Herren har gjort; låtom oss på den fröjdas och vara glada.

Kring Granen och Brasan

Barnavännens julnummer

utkommer i början av november med sin tjugoandra årgång. Den innehåller goda berättelser och betraktelser, sånger och dikter och har en fin utstyrsel av akvareller, målningar och andra illustrationer. Lärare och lärarinnor ombedjas vördnadsfullt att göra sitt allra bästa för att få **Kring Granen och Brasan** till varje barn i våra söndagsskolor och till varje hem, på det att barnen måtte få en god jultidning att läsa i och något fint att se på, och på det att **Svenska Missionsförbundet,** som nu är ägare av den, måtte få glädje av den såsom det fått av **Barnavännen.** Hjälpen oss, bröder och systrar, att bedja och att arbeta för **Kring Granen och Brasan.** Just nu är rätta tiden härför.

Kring Granen och Brasan 1910 innehåller:

1. **Titelvignett.** I julgransskogen. Oljemålning av fru *Jenny Nyström-Stoopendaal.* **Text** av *Carl Boberg.*
2. **Ljus för folken.** Julbetraktelse av *J. B. Gauffin.* Teckning av *Jenny Nyström-Stoopendaal.*
3. **Gräshoppan och myran.** Akvarell av fru *Gerda Tirén.* Text av *Elin Nordin.*
4. **En liten konstnär.** Oljemålning av *Emil Åberg.* Text av *Ester Edquist.*
5. **Nu är vinter i Nord.** Akvarell av *A. Friis.* Text av *Aug. Bohman.*
6. **Julsång** av *Einar Gauffin.*
7. **Tyst, väck inte, väck inte mors lille Per.** Akvarell av *Elsa Ericson.*
8. **Borta och hemma.** Berättelse av *J. B. Gauffin.* Teckningar av *Jenny Nyström-Stoopendaal.*
9. **Vallflickorna och deras skyddsling.** Berättelse av *Alfr. Smedberg.* Teckningar av *Gerda Tirén.*
10. **Julklockorna.** Berättelse av *Emma Schöne.* Teckningar av *Jenny Nyström-Stoopendaal.*
11. **Brev från Farbror Barnavän.**
12. **Födelsedagskalaset.** Akvarell av *Elsa Ericson.*

KRING GRANEN OCH BRASAN

är lika stor som föregående år, rekvireras hos ***J. B. Gauffins förlag, Uppsala*** och kostar **25 öre** i bokhandeln. Vid rekvisition direkt hos förlaget av minst 10 ex. lämnas 40 proc. rabatt eller **15 öre** ex. samt därtill vart 11:e ex. gratis.

En jultidning för bara 10 öre.

Nya, alldeles fina ex. av **Kring Granen och Brasan** årgångarna 1906, 1907 och 1908 kunna rekvireras för **10 öre** ex., då minst 10 ex. tagas under en adress, från ***J. B. Gauffins förlag, Uppsala.***

Det bästa och billigaste sättet och det enklaste och billigaste för expedieringen är att rekvirera genom postanvisning eller eljest insända prenumerationsbeloppet kontant. Vi bedja våra vänner behjärta detta, emedan vi då kunna sända tidningen såsom utgivare-korsband. Följer ej betalning, uttages den genom postförskott eller järnvägsefterkrav. Rekvirera fortast möjligt och uppgiv tydlig adress!

Uppsala i oktober 1910.

J. B. GAUFFIN.

Tryckeri-A.-B. Ferm, Stockholm 1910.